

UN "URSULEȚ" DE AUR

Primitor și cosmopolit ca întotdeauna, Parisul artistic lansează în teatru o nouă stea de origine străină: Charles Berling. În limba daneză pe care o vorbea în copilărie cu părinții, stabiliți, imediat după nașterea lui, în sudul Franței, numele său înseamnă "ursuleț". Ceea ce nu-l împiedică să joace, cu răsunător succes, într-o piesă intitulată *Vinătorul de lei*, aparținând unui relativ puțin cunoscut dramaturg catalan, Javier Tomeo (Théâtre de la Bastille, regia Jean-Jacques Préau). Charles Berling, care a lucrat cu regizori importanți, precum Jean-Pierre Vincent, Bernard Sobel, Jorge Lavelli, Alain Françon, s-a lansat interpretând un erou al fascinantului Celine. În luna martie va apărea, la Bobigny, într-o piesă rar montată a lui Marcel Pagnol - *Negustorii de glorie*. El însuși în plină glorie la 34 de ani, Charles Berling e mereu în căutarea "acelui magnific sentiment de libertate pe care îl ai atunci când ești în totală adecvare cu textul pe care-l joci".

■ A. G.

Într-un recent interviu, zgîrcitul în declarații Robert Redford - care tocmai a terminat al treilea film al său ca regizor (*Și în mijloc curge un râu*) - își amintește că, acum mai bine de 30 de ani, pierzându-și din cauza băuturii bursa universitară obținută grație base-ball-ului, a izbutit să se salveze, după o scurtă apropiere de pictură, prin teatru. "Arta dramatică mi-a permis să-mi găsesc locul în lume", afirmă, la 55 de ani, Redford. Tot pe scenă își află refugiul, din ce în ce mai des, și o altă supervedetă hollywoodiană - Al

Pacino. Și anume, jucînd în piese de Shakespeare sau de David Mamet, important dramaturg american contemporan. De altfel, Al Pacino, care a obținut anul acesta Globul de aur, joacă și într-un film (*Glengarry Glen Ross*) al cărui scenariu, semnat de autor, adaptează pentru ecran piesa omonimă a lui Mamet. Oare teatrul se răzbună astăzi pentru actorii și spectatorii ce i-au fost furați, multă vreme, de cinematograful?

■ A.G.

INFORMARE CU ANTIPATIE

Care este rostul unui buletin informativ? Evident, să informeze. Rostul Buletinului informativ al UNITER, editat de Departamentul Presă-Informație (coordonator: Elena Drăgușin-Popescu)? Să informeze asupra vieții teatrale și asupra ogîndirii ei în presă. Ei bine, în nr. 8-9 (18-19) februarie-martie 1993 al acestui Buletin informativ (?!), la rubrica "Viața teatrală și presa" beneficiază de cite un loc aproape toate publicațiile care scriu mai mult sau mai puțin despre teatru. Lipsiște Teatrul azi, care scrie aproape numai despre teatru. Numărul 11-12/1992 al revistei noastre (apărut în februarie) este ignorat.

Ca să nu mai spunem că din numărul anterior al Buletinului informativ reiese că Teatrul azi (nr. 8-9-10/1992) publică un interviu cu Tamara Buciuceanu și cronici, astfel că

revista pare a se ocupa de teatru mai puțin decît celelalte publicații.

Toate acestea constituie o simplă (și repetată) lipsă de informație? Sau o probă indirectă de antipatie?

Dacă e să luăm în considerare și faptul că, dintre participanții la Colocviul "Teatrul în căutarea identității" ce a avut loc la Chișinău în perioada 20-27 martie, singurul omis este Dumitru Solomon, pare că se impune cea de a doua ipoteză.

T.A.

N.B. Observăm că nici ziarul România liberă și Meridian nu intră în atenția coordonatorului. De ce? Probabil pentru că în aceste publicații scriu cronică dramatică critici de la Teatrul azi.